

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2719/2022
31.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., против туженог ББ, непознатог боравишта, са последњим познатим пребивалиштем у ..., чији је привремени заступник Драган Дивац адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији привременог заступника туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2914/21 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној 31.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији привременог заступника туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2914/21 од 08.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија привременог заступника туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2914/21 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 1056/18 од 14.09.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име дуга за извршене адвокатске услуге плати износ од 240.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.11.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа у висини до 462.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.11.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи плати трошкове поступка у износу од 91.457,60 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2914/21 од 08.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба привременог заступника туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П 1056/18 од 14.09.2021. године, у делу става првог у погледу тока законске затезне камате и ставу трећем – решења о трошковима поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев привременог заступника туженог за исплату накнаде трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену привремени заступник туженог је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног

поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11..18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. О захтеву тужиље за исплату законске затезне камате на потраживање по основу неизмиреног дуга за извршене адвокатске услуге од дана сачињавања обрачуна адвоката одлучено је правилном применом одредбе члана 10. став 1. и 3. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12) и члана 277. став 1 ЗОО, па примена материјалног права не одступа од правних ставова Врховног касационог суда изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правој ствари. Привремени заступник туженог уз ревизију није доставио другачије правноснажне или ревизијске одлуке које би указивале на другачији закључак. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за туженог. Ни у погледу одлуке о трошковима поступка нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП да би ревизија привременог заступника туженог била изузетно дозвољена, имајући у виду да се разлоге другостепеног суда, па је о овом праву тужиље и висини накнаде одлучено правилном применом материјалног права.

Из наведеног разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је дана 05.11.2018. године а вредност предмета спора је 462.000,00 динара.

Одредбом члана 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.). Под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или у вези са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир

само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају, ревизија је изјављена против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о камати на главни дуг и о трошковима поступка.

Одлука о затезној камати и о трошковима поступка је одлука о споредним потраживањима и сходно члану 28. став 2. ЗПП, не узима се у обзиром приликом одређивања вредности предмета спора меродавне за дозвољеност ревизије, па у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром на то да је изјављена против одлуке о камати и трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. ЗПП у вези са чланом 28. члан 1. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**